

ROT ZELF LEKKER OP

Piet van Sterkenburg

ROT ZELF LEKKER OP

**Over politiek incorrect
en ander ongepast
taalgebruik**

SCRIPTUM

Copyright © 2019 Scriptum, Schiedam

Grafische vormgeving www.igraph.be

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd in enige vorm of op enige wijze zonder schriftelijke toestemming, met uitzondering van korte citaten als onderdeel van kritieken en boekbesprekingen.

Uitgever en auteur hebben getracht alle rechthebbenden op copyright van fotomateriaal te bereiken. Wie desondanks meent aanspraak te kunnen maken op deze rechten, kan zich tot de uitgever wenden.

ISBN 978 94 6319 150 0

NUR 620

info@scriptum.nl

www.scriptum.nl

[Facebook.com/UitgeverijScriptum](https://www.facebook.com/UitgeverijScriptum)

[Twitter.com/ScriptumNL](https://twitter.com/ScriptumNL)

Inhoud

Inleiding	7
1 Politiek correct	11
2 Schelden en uitschelden	18
3 Scheld- of schimpnamen	40
4 Kwetsbare voor- en achternamen	45
5 Beledigingen, smaad en laster	48
6 Vloeken	57
7 Bastaardvloeken	65
8 Profane vloeken	71
9 Verwensingen en vervloekingen	77
10 Afscheidingen van het lichaam	90
11 Lichaamsdelen en sekshandelingen die taboe zijn	97
12 Ziektes	107
13 Dode, dood, doodgaan en doodsverwensingen	130
14 Racisme, seksisme en islamofobie	134
15 Gebaren	151
16 Besluit	156
Meest gebruikte bronnen	161
Index van politiek incorrecte woorden	165

Inleiding

Als ik mijn moeder zaliger verteld zou hebben dat *Rot zelf lekker op* de naam was van een verzameling met incorrecte en explosieve woorden zou ik aan de keukentafel stevig de wind van voren gekregen hebben. Amoreel gedrag zou ze het resultaat van mijn verzamelwoede genoemd hebben en ze zou me temperamentvol geadviseerd hebben om die hele verzameling maar bij het grof vuil te zetten. In haar ogen kon je beter postzegels, suikerzakjes of desnoods bierviltjes verzamelen. Alles was beter dan de taal van bierhuis en bordeel.

In haar harde oordeel zou ik de mening van veel vakgenoten herkend hebben. Slechts met mondjesmaat wordt de taal van de emotie een onderzoek waardig gekeurd. De materie is niet netjes en een uitglijder is snel gemaakt. Voor je het weet ben je een stiekeme seksist of gedegenererde vakidioot.

Dat risico wil ik met dit boek graag nemen. Mijn hele leven heb ik woorden verzameld. Dat is nu eenmaal een belangrijk onderdeel van het werk van een woordenboekmaker. En het is nog leuk ook, omdat je dagelijks ooggetuige bent van onze veranderende samenleving. Een samenleving die te maken krijgt met nieuwe dingen die zich aandienen en die om een naam vragen. Een samenleving ook die laat zien dat onze taal verandert en niet verloedert. Een samenleving bovendien die sinds de jaren zeventig van de vorige eeuw informeler wordt doordat de spreektaal eindelijk weer de schrijftaal meer en meer naar de kroon steekt. Dat is in belangrijke mate aan de sociale media te danken waar alle remmen los gaan, waar helaas de vrijheid van meningsuiting is doorgeslagen en men alles zegt, terwijl dat natuurlijk lang niet altijd hoeft.

Maar als de messen geslepen zijn, de geest uit de fles is en de adrenaline adembenemend in tweets en mails haar weg zoekt, vindt de verzamelaar een diversiteit aan emotionele uitbarstingen die als een bonte confetti op zijn snijtafel neerdwarrelen. De ware verzamelaar is geen moraalridder. Hij likt zijn vingers af bij zoveel nieuws dat aan de horizon verschijnt. Jongleren met al die emotionele woorden, ze rubriceren en van een betekenis of verklaring voorzien, tobben over de sporen van de tijd die ze dragen, dat alles maakt hem euforisch en hij voelt zich bevoorrecht. Zonder valse gewichtigheid probeert hij met een vleugje ironie en soms een ontwapenende glimlach die jammerlijk verwaarloosde taalwerkelijkheid met vrolijk observerende ogen een gezicht te geven. Voor hem zijn er geen scheldwoorden of vloeken met de aard van een nachtmerrie.

Net als vakgenoten de ontwikkeling van *alstublieft*, *hartelijks* en de mogelijke ontwikkeling van *u* tot scheldwoord beschrijven, beschrijf ik in dit boek alles wat met de onderwereld of periferie van de Nederlandse woordenschat te maken heeft. Tot zover mijn verdedigingslinie.

En dan nu hoe het werkelijk zo gekomen is. Twee gebeurtenissen in 2018 zijn de directe aanleiding voor dit boek.

Geert Wilders brengt tijdens de Algemene Beschouwingen van dat jaar in de Tweede Kamer een soort van punt van orde in en zegt tegen de fractievoorzitter van *Denk*, Tunaham Kuzu: ‘Rot zelf lekker op. U hoort hier niet thuis. U bent het vergif van deze samenleving en van deze democratie. Dit is ons land. Uw land is Turkije. Dit is Nederland. Wegwezen, meneer Kuzu.’

En in de Vlaamse krant *Het Nieuwsblad* van zaterdag 8 september 2018 schrijven Chris Snick en Wim Dehandschutter: ‘Natuurlijk is het zeer gezond om af en toe “vuile kuthollander!” te roepen. Hang maar weer eens achter zo’n caravan. Jaap en Miep zitten gezellig te keuvelen, Jaap achter het stuur en Miep met haar breiwerkje op de passagiersstoel, en het gaat van oliebollen en *asjemenou*, en *Niet te snel*; *Jaap, want dat verbruikt te veel* en *Ben je nou een haartje betoeterd*. Ja zulke mensen haal je in zodra je kan, je kijkt heel kwaad opzij en je roept: “Vuile kuthollander!” Jaap zwaait vriendelijk terug, halve oliebol in de hand, en Miep heeft niks in de gaten, en van jóúw lever is het weer lekker af. Daar dient schelden voor. Je bent kwaad, je pikt er iets uit, een kenmerkje of zo, een huidskleur of een nationaliteitje, en je laat

je eens lekker gaan. Voorzichtigheid is bij het schelden niet aangewezen. Als je “Minder aangename noorderbuur!” gaat roepen, is de uitwerking veel minder.’

Dit boek is bedoeld voor een algemeen publiek. Al te specialistische vaktermen zijn vermeden en in de lopende tekst vallen we de lezer niet lastig met verwijzingen naar gebruikte bronnen en ook lang niet altijd met letterlijke citaten. Ik zocht mijn heil vaak in de parafraze. Natuurlijk staan de belangrijkste bronnen die gebruikt werden in de lijst waarmee dit boek afgesloten wordt.

Enige opheldering is gewenst waar het gaat om de hoofdstukken schelden, vloeken en verwensingen. In *Krachttermen* (2008) heb ik die zaken ook al dicht op de huid gezeten. In bewerkte en aanvullende vorm zijn genoemde hoofdstukken hier terug te vinden. Soms is die bewerking met veel gevoel voor detail uitgevoerd, maar soms ook is ze gevangen in armoede omdat bijvoorbeeld bastaardvloeken in het afgelopen decennium geen opwindende ontwikkelingen hebben doorgemaakt, zodat er weinig bij te stellen viel. Gelukkig is er ook veel nieuws dat de verbeelding prikkelt. Ik bedoel de hoofdstukken over namen, ziektes, benamingen van lichaamsdelen en excrementen om van de doodsbedreigingen en de tirannie van de obscene of politiek incorrecte gebaren maar te zwijgen.

Het is natuurlijk onbegonnen werk om de hele bliksemse boel aan scheldwoorden die het Nederlands rijk is in dit boek uit te stallen. De taalgemeenschap is zo creatief dat de onderzoeker permanent achter de feiten aanloopt. Een soort overzichtelijke landkaart tekenen waarop de aard van de beeldspraak, de belangrijkste benoemingmotieven, de frequentie en intensiteit af te lezen is, was wat ik zonder loden ernst, maar met een beetje relativering heb nagestreefd.

Iedere onderzoeker staat op de schouders van zijn voorgangers die ervoor zorgen dat hij bij toerbeurt in een staat van neerslachtigheid en opwindning raakt. Met name moeten hier genoemd worden Wikipedia, Allan en Burridge, Marc De Coster, Heidi Aalbrecht en Pyter Wagenaar, GeenStijl, de Etymologiebank van het Meertens Instituut, het Instituut voor de Nederlandse Taal en de vele zegslieden die belangeloos bereid waren mijn vragenlijsten in te vullen.

Wie in zijn beschrijving vooral op zoek is naar evenwicht en patronen ziet zich geplaatst voor barrières die hij het liefst wil, maar niet kan vermijden. Hij moet noodgedwongen politiek incorrecte termen op verschillende plaatsen, in ons geval in verschillende hoofdstukken, herhalen. *Kut* is nu eenmaal een scheldwoord, een interjectie en de naam voor het vrouwelijke geslachtsorgaan. Met deze woorden bedoel ik niets anders te zeggen, dan dat ik ervoor gekozen heb de lezer van dit boek niet te hinderen met een onbedaarlijke stroom interne verwijzingen. Ik wil mezelf in dezen niet ontrouw zijn, want ook ik wil eigenlijk zo weinig mogelijk terugbladeren, maar alles vinden op de pagina waar ik mijn leesvoer verorber.

En oh ja, de grens tussen politiek incorrect en correct of neutraal is niet altijd scherp te trekken of voor iedereen hetzelfde. De gevoelswaarde van woorden kan van generatie tot generatie verschillen en verder spelen individuele religieuze, psychologische en sociale factoren een hoofdrol bij het etiketteren ervan.

Personen bij wie wij in het krijt sta omdat zij mij nuttige en speelse bijdragen hebben geleverd, zijn Katrien Depuydt, Miet Ooms, Marc van Oostendorp, Tanneke Schoonheim, Frieda Steurs, Veronique De Tier, Wim Vandenbussche en opnieuw de vele zegslieden die belangeloos mijn vragenlijsten invulden. Mede door hun rol fonkelen er politiek incorrecte woorden in de onderwereld van het Nederlands die anders onzichtbaar gebleven zouden zijn.

I Politiek correct

Wij Nederlanders zijn volgens de Eurobarometer zeer tevreden met onze eigen levensstandaard. Althans dat zegt meer dan 90 procent van de ondervraagden. De mensen in Spanje, Portugal, Griekenland, Italië en de Oost-Europese EU-landen zijn dat het minst. Bulgarije, een van de armste landen in Europa, bungelt onderaan die barometer. Daar is maar 35 procent tevreden. Het *World Happiness Report* van de Verenigde Naties vertelde ons in 2017 zelfs dat Nederland gestegen was naar plaats zes en slechts Denemarken, Finland, Noorwegen, IJsland en Zwitserland voor hoefde laten gaan. De uitkomst van deze enquêtes zou de indruk kunnen wekken dat ‘wij Nederlanders’ een grote onaantastbare eenheid zijn, maar niets is minder waar. Wij zijn alleen met zijn allen Nederlanders als Sven Kramer en Daphne Schippers wereldkampioen worden of Epke Zonderland Olympisch kampioen; als Tom Dumoulin de Giro d’Italia wint, Ajax weer speelt in de Champions League en als Duitsland in 2018 al in de groepsfase van het wereldkampioenschap voetbal in Rusland wordt uitgeschakeld of in de Nations League met 3–0 van ons verliest. Dat laatste is natuurlijk leedvermaak.

Maar hoe is dat klassemment van tevredenheid te rijmen met de massa’s blijken van verbale ontevredenheid die we dagelijks produceren in allerlei beledigingen en verwensingen? Of met de verhulling of meedogenloze benoeming van radicale standpunten over als gemarginaliseerd of als achtergesteld gedefinieerde groepen?

Hoe gelukkig we ook zijn, altijd blijven er andere emoties die dat geluk proberen aan te tasten. Denk aan afgunst, woede, ergernis of walging. Dominant aanwezig is in elk geval de voortdurende angst om verworvenheden te verliezen, angst voor het onbekende en angst voor veranderingen in het algemeen.

In een samenleving als de onze bestaan er allerlei maatschappelijke normen die een zo welgevallig mogelijk gedrag en omgang met elkaar mogelijk maken. Veel van die normen zijn door de machthebbers ooit vertaald in wetten, maar er zijn ook normen waarover publieke consensus bestaat. Dat is bijvoorbeeld het geval bij grensoverschrijdend gedrag, zoals de in 2017 ontstane #MeToo-beweging heeft aangetoond. Dat is ook het geval over de manier waarop we ons in een restaurant of gezelschap aan tafel behoren te gedragen. Je gaat niet met je handen in de dekschalen en je verontschuldigt je ook niet als je naar het toilet moet met: 'Ik moet even pissen.' En politici, althans de meeste, weten dat ze minderheden als moslims en vreemdelingen, slachtoffers van ons koloniaal verleden en aanhangers of tegenstanders van Zwarte Piet niet moeten kwetsen. Van al dit soort en vergelijkbaar gedrag zeggen we dat het *politiek correct* is. Anderen noemen dat met meel in de mond spreken.

De docenten Gerben Bakker en Gert Jan Geling hebben zeer onlangs een boek geschreven over politieke correctheid waarin ze laten zien hoe lastig het is om de exacte betekenis van de term te achterhalen. Sterker nog, zij zijn ervan overtuigd dat die gestuurd wordt door de waan van de dag. Hun boek is een originele sociologische studie waarmee ik mijn voordeel heb gedaan. Maar natuurlijk heb ik er meer vanuit het perspectief van taal naar gekeken en bovendien heb ik de weg van politiek correct lekker links laten liggen om die van het tegengestelde, namelijk de B-weg van het politiek niet-correcte of incorrecte te gaan bewandelen.

Voor ik die afslag neem, wil ik eerst mijn werkdefinitie zorgvuldig iijken.

De term politiek correct komt in de grootste taaldatabank van het Nederlands, die onderhouden wordt door het Instituut van de Nederlandse taal in Leiden, op 16 januari 2019 3.001 keer voor. Dat biedt ons de gelegenheid om de betekenis ervan in context te analyseren. Uit die analyse kunnen we het volgende betekenisprofiel opstellen:

- 1 betrekking hebbend op politiek beleid dat moreel of maatschappelijk onberispelijk is;
- 2 het onaangename of aanstootgevende verzachtend; eufemistisch.

Politieke correctheid is een manier van argumenteren en een politieke houding die zich richt op respect in het algemeen en vooral jegens een bepaalde

categorie mensen. Politiek correct heeft omwille van politieke normen de intentie om zonder racistische, etnische, religieuze en seksuele vooroordelen te zijn. Je zou ook kunnen zeggen dat politiek correct een politiek standpunt is dat in het huidige debat het meest gangbaar is. Het is vooral ook niet zeggen waar het op staat, om de hete brij heen draaien, vermijden tegen zere schenen te schoppen. Politiek correct zijn, betekent voor windvaan spelen en met de heersende mening meedraaien, dat wil zeggen je aanpassen aan wat maatschappelijk welgevallig is. Het is gevoelige onderwerpen verhullen of verbloemen met taal omwille van het politieke belang, om het land goed te kunnen leiden. Dat laatste brengt het gevaar met zich mee dat politiek correct spreken zowel met respect spreken als onoprecht spreken kan betekenen. Het betekent ook dat mensen zeggen wat ze behoren te zeggen en niet wat ze eigenlijk denken. Dat zien we in het dagelijkse politieke bedrijf. Veel politici zijn bijvoorbeeld bang om in het parlement kritiek uit te oefenen op de islam omdat ze vrezen voor islamofobie of racist te worden uitgescholden.

Politiek correct is voor mij een begrip dat primair behoort tot het domein van de landelijke, provinciale en lokale politiek. Het is zeer verweven met wollige, maar fatsoenlijke taal. In de tweede plaats is politiek correct een synoniem voor eufemistische taal. Denk daarbij maar aan het bekende voorbeeld: *bejaardenhuis* wordt *seniorenconvent*. Of denk aan het regeringsplan om de dividendbelasting af te schaffen. Dat plan was bedoeld om grote multinationals voor ons land te behouden. Toen Unilever onder druk van buitenlandse beleggers besloot om Rotterdam als vestigingsplaats van het hoofdkantoor in te trekken, had premier Mark Rutte een probleem. Het kabinet ging het fiscale pakket voor de versterking van het vestigingsklimaat heroverwegen. Zo luidde steeds de officiële naam van de afschaffing van de dividendbelasting (NRC/H. 16 oktober 2018). *Heroverwegen* is hier een eufemisme voor *niet afschaffen*.

Bovenstaande poging om meer grip te krijgen op het begrip ‘politiek correct’ is nodig om het woord met de tegengestelde betekenis te laten schitteren en het onderwerp van dit boek zo helder mogelijk te duiden. In wat volgt, ademt alles normoverschrijdend gedrag, gaat het over geen blad voor de mond nemen en recht voor zijn raap iets zeggen. Over alles wat niet politiek correct is. Ook daarbij onderscheiden we (1) niet correct zijn in de

politiek en (2) het gebruik maken van taboedoorbrekende taaluitingen, van dysfemismes om het maar eens met een moeilijk woord te zeggen als *geitenneuker* of *kopvoddentaks*.

Van het eerste nog een paar voorbeelden.

Als je zegt dat in Nederland ‘een miljoen moslims in het geniep kromzwaarden slijpt en bomgordels in elkaar knutselt’, als je meent dat de multi-culturele samenleving hopeloos is mislukt, als je verklaart dat ebolapatiënten hun eigen rotzooi maar op moeten ruimen, pedoseksuelen aan hun ballen dienen te worden opgehangen, dat boze buitenlanders je vier keer per dag proberen te beroven en je hondje willen slachten voor het avondmaal, krijg je onmiddellijk het verwijt naar je hoofd dat je politiek niet-correct bent (Roos Schlikker, Parool 29 november 2014).

Politiek niet-correct is ook de blog van de *Vlaamse Mercator* op zaterdag 26 maart 2016: ‘Mocro’s die niks kunnen behalve op straat rondhangen, in de moskee zitten, analfabeet zijn en dan maar uit verveling crimineeltje worden of terrorist, dat is allemaal omdat wij ze niet waarderen. Terwijl de moslims nergens zo verwend worden met uitkeringen, kindergeld, moskeeën, halalvoer in de gevangenis etc. Allemaal faveurs (gunsten; pvs) waarvan ze in hun stamgebieden niet eens kunnen dromen. Ze hebben blijkbaar allemaal centen genoeg om heel Europa kris kras door te vliegen, appartementen en auto’s te huren, wapens en explosieven te kopen. En dat zonder ooit een klap werk uit te voeren. Natuurlijk zal een werkgever liever geen moslims aannemen omdat hij daarmee zijn bedrijf schade doet. Maar daar zal de “ondergewaardeerde jongere” geen centje pijn van hoeven lijden, hij kan zo maar naar de sociale dienst waar hij eerder en royaler zal bediend worden dan een geboren Vlaming of Nederlander.’

Politiek niet-correct is ook het aan de kaak stellen van de relatie tussen terrorisme en religie. De lokroep van een beloning voor het sterven als islamitisch ‘martelaar’ is traditioneel 72 maagden in het islamitische paradijs. Dat waan-idee schreeuwt om een realistische discussie en niet om een houding van mijn naam is haas. Overigens klopt volgens de Saoedische islamitische geestelijke Muhammad Ali Shanqiti die berekening niet. Zijn bijgestelde berekening komt op minimaal 4.900 maagden die de martelaar in het paradijs tot zijn beschikking krijgt, oplopend tot zelfs 19.600 maagden. Maar dit terzijde.

Politiek niet-correct was onze minister van Buitenlandse Zaken, Stef Blok, in juli 2018, omdat hij zich vergaloppeerde in een lezing tijdens een besloten bijeenkomst op het Haagse Johan de Witthuis. Hij noemde daarin België niet alleen een onleefbaar land, maar betoogde ook dat hij geen enkel multicultureel land ter wereld kent waar mensen vreedzaam met elkaar leven. Daarmee ging de multiculturele samenleving duidelijk op de schop. En alsof dat nog niet genoeg was, veegde hij de vloer aan met Suriname. Van die republiek zei hij dat het een *failed state* was, die ten onder gegaan was aan de etnische opdeling. Dat *failed state* is een verbloeming in optima forma en betekent niets anders dan ‘de overheid is haar gezag kwijt’. En toen de minister lekker op stoom lag, had hij nog een paar onverwachte klappers als een soort toegift in portefeuille. Zo zouden gekleurde mensen in Oost-Europa geen leven hebben en is hij ervan overtuigd dat het waarschijnlijk genetisch bepaald is dat mensen geen binding kunnen aangaan met onbekenden. Geen komkommernieuws dus.

De rapen waren behoorlijk gaar bij opiniemakers, journalisten en politici. De politici van Curaçao en de Surinaamse regering stonden op hun achterste poten. Een aantal leden van D66 eiste excuses van Blok en vond dat als hij aan die roep niet voldeed, hij maar moest aftreden. De Partij van de Arbeid wilde de Tweede Kamer terugroepen van reces om de kwestie te bespreken.

Over de mislukking van de multiculturele samenleving bestaat sinds de rellen in de nacht van 11 op 12 maart 2018 in Rotterdam maar weinig twijfel bij het grote publiek. Aanhangers van de Turkse president Erdogan meenden toen het gevecht aan te moeten gaan met de Rotterdamse politie. De oorzaak van die rellen was het omstreden referendum in Turkije dat de president meer macht moest geven. In dezelfde stad werd bovendien de Turkse minister van Familiezaken, Fatma Betül Sayan Kaya, aangehouden en als ongewenste vreemdeling ons land uitgezet. Veel Turkse Nederlanders protesteerden bij het consulaat en de diplomatieke betrekkingen tussen Nederland en Turkije kwamen op scherp te staan. Maar ja, een minister moet vooral balanceren op het koord van verhullen en vergoelijken of met een variant op wat een Engelse collega zegt: Hij moet een soort talig Lourdes scheppen, waar duivel en ongeluk worden verdreven door een onderdompeling in het water der nietszeggendheid.

De voorbeelden van politiek niet-correct gedrag, zijn talrijk in onze samenleving. Er is altijd wel een partij, commissie of groepering die van mening is dat onthullingen over seksueel overschrijdend gedrag, de zogenaamde *#MeToo*-onthullingen, lijken op een heksenjacht, dat Nederland volgens de Panama- en Bermudapapers een belastingparadijs is, dat bij actiegroepen die tegen Zwarte Piet zijn de bliksem is ingeslagen en dat er sprake is van georganiseerde gekwetstheid over de Nederlandse slavenhandel. Politiek niet-correct is ook het herschrijven van de geschiedenis door de voorstanders van verandering van straten met een naam van een Nederlandse historische figuur, zoals Jan Pieterszoon Coen, de nietsontziende dienaar van de VOC die tekeer ging in de Indische Archipel. En ook de aandacht voor de andersgeaardheid die uitbundig wordt uitgedragen in de jaarlijkse Amsterdamse Gay Parade volstrekt overbodig noemen of naar aanleiding van de pedofielschandalen spreken van het fundamentele onvermogen van de kerk om positief met seksualiteit om te gaan. In een discussie over de afnemende vaccinatiegraad vaccinatieweigeraars als misdadigers aan de opiniezuil nagelen, verdient hetzelfde etiket van politiek niet-correct.

Buiten de politiek betekent politiek niet-correct, ik herhaal dat, taboes doorbreken of verboden gedrag vertonen. Het is lekker stoer in gezelschap en onder vrienden te vloeken en schelden om te laten zien dat je durft choqueren, om te bluffen en stoom af te blazen door onwelvoeglijke woorden te gebruiken. Lekker je tegenstanders kleineren of buiten de lijntjes kleuren. Schijt hebben aan respect voor maatschappelijke conventies. Niet buigen voor minderheden, harde grappen maken over religie, ras, seksualiteit of etniciteit. Niet om de hete brij heen draaien en alles recht voor zijn raap benoemen. Dus ook tegen zere schenen schoppen, op lange tenen gaan staan, mensen afblaffen, beledigen, verketteren of voor rotte vis uitmaken. Met botte precisie en ruwe, misplaatste en nietsverhullende woorden het verbodene proeven. Niet alleen met het enkele woord, maar ook met onsmakelijke uitdrukkingen, stijl en gebaar.

Over vooral woorden die de belediging, wansmaak en provocatie zoeken, gaan de volgende hoofdstukken. Daarbij is beperking nodig. Die zoeken we in domeinen waar het eerder genoemde dysfemisme hoogtij viert. Hoe vonden we die?

In samenwerking met de Stichting Nederlandse Dialecten die haar website daartoe beschikbaar stelde, zette ik op 30 december 2017 een vragenlijst uit in Nederland en Vlaanderen. Bij de stand van 1.307 ingevulde vragenlijsten sloot ik de verzameling data af. De spreiding van de vragenlijsten was als volgt: 669 uit Nederland, 607 uit Vlaanderen en 31 van mensen die elders geboren waren. Zo waren er onder meer lijsten van Nederlandstalige respondenten die geboren waren in Duitsland, Frankrijk, Indonesië, Congo, Mongolië, Suriname en Turkije. Het aantal mannen bedroeg 498 en het aantal vrouwen 809.

Een van de vragen uit die lijst luidde: Welke taboes kent u? De koplopers van die lijst waren in dalende frequentie: ziektes (lichamelijke en mentale), seksualiteit (inclusief ongewenste intimiteiten, geaardheid, gender, pedofilie, seksueel geweld), racisme (inclusief het slavernijdebat), geld (salaris, wedde, vermogen), etniciteit, discriminatie en schelden, vloeken, verwensen en beledigen. De vakliteratuur voegt daaraan nog toe lichaamsafscheiding, lichaamsdelen en de dood.

Bij de beschrijving van de politiek incorrecte woorden of taboewoorden in de volgende hoofdstukken is het niet de bedoeling om daarbij uitputtend te zijn. Wel zullen we proberen om telkens de benoemingsmotieven te beschrijven alsmede bijzonderheden over hun betekenis en toepassingsmogelijkheden. Hier en daar wordt ook encyclopedische informatie toegevoegd.

Het is ook goed dat wij, voor we naar die uitingen kijken, beseffen dat niet de woorden rauw of smakeloos zijn, maar dat wij de zaak waaraan zij ons in onze cultuur doen denken als negatief ervaren of vinden dat die aanstootgevend of vergeven van de rotzooi is. Concreet: *scheet* en *ruft* zijn geen lelijke woorden of slechter dan *veest* of *wind*, maar zij zijn in onze hedendaagse samenleving besmet omdat wij het begrip ‘ontsnappende darmgassen’ liever naar de randgebieden van ons bestaan delegeren of binnen de hedendaagse etiquette liever omschrijven met een verbloemend of neutraal woord, dan met een politiek niet-correct, ongepast of op zijn minst als vulgair gekenmerkt woord. Hetzelfde geldt ook voor *aftrekken* of *masturberen*.

We beginnen met het domein schelden en uitschelden.